

הקופסה היא מימי המדגמה שימלת קוקטייל בעלת קפלי ענק. צבעיה: אדום־זהב־שחור.

בת היענה היא ג'ון ברון, שגדעון שם עליה חתיכת בד, מחוברת בסיכות, בסיגנון הגיישה, כאלתור ברגע האחרון.

הקצבת היא שוב ליאורה, הלוכשת את סהרה, שימלה בצבע החרדל, ועליה סינר־קצבים מעור ח.ס. אפשר גם להורידו.

יצירותיו, ללכת עם האגן קדימה, והגב לי אחר. יתכן מאוד שהוא מבזבז בארץ. אבל זוהי גם ההודמנות, אולי היחידה שלו, להיות הראש, גם אם זה רק לשועלים. הוא, מכל מקום, אינו מודאג. טוב לו עכשיו. הוא מרשה לעצמו להשיחץ, לפעמים. גדעון יהיה בקרוב מפקדה העליון של דיביזיית נשים ישראלית. אבל בבית הוא יישאר בהחלט הטוראי הפשוט, המצדיע בהכנעה למפקדתו — דינה.

היתה שום סיבה, מדוע לא להתחתן, סוף־סוף, עם בת החברים־הטובים של הוריו. מאז היא המאיצה, הווחפת, השואפת. גדעון הוא הכישרון המבצע. הם גרים ב־דירה מהודרת, בצפון המכובד של תל־אביב, ליד רחוב בלוק. הדירה היא גם בית־האופנה שלהם, אחרי הצהריים, כשגדעון חוזר מ־עבודתו בבית־החרושת אלד.

★ ★ ★

הציגת האופנה שלו בשהתון לא היתה בשבילו המאורע החשוב היחיד של השבוע שעבר. שני דגמים שלו צעדו, במקביל גם על הבסלול בולדוורף אסטוריה, בניו־יורק, בנשף המסורתי של הכונס, ליד יצירותיהם של אמנים כמו דורה, באלאנז סייאגה, ג'יבנטי, ז'אק הייס, ריצ'י ואיב סך לורן. גדעון ניבחר לייצג את ישראל לצידן של ותיקות, כמו לולה בר ופיני לייטרס־דורף.

ההצלחה נכנסה לו לראש ולכיס. אין הוא נרתע עכשיו מלדרוש בעד שימלה שלו־שאות לירות ויותר, וזה במצפון שקט, וב־ביטחון מופלג שמגיע לו יותר. אין לו שים אשליות באשר לחוג הלקוחות שלו. הוא יהיה קטן, כי שום אשה בינונית לא תעז למדוד אפילו את קו הסנדוויץ' הפשוט שלו, למשל. הוא זקוק ללקוחות־חוק, כמו הופואה־בואני. ללכת במעיל ירוק שלו ב־

כל־פנים. במיקרה, לגמרי במיקרה, הוא מת־עקש כיום, הפך אופנאי. בחופש הגדול, אחרי שגמר שביעית בעירונית ה', נסע לטייל קצת בעולם. בפאריס ישבה דודתו — צירת־אופנה. והיא האשמה, הוא אומר, בזה שרץ מייד להיות תלמיד מצטיין בבית־הספר של הסינדיקאט דה לה אוט קוטייר, מקום ה־מאגד בתוכו את גאוני האופנה הפריסאית. בינתיים למד להעריץ את קארדן, לזלזל במסורת, להיות אבאגארדי, לעשות מחתיכה ליידי — ולא להיפך. אם יש דבר שהוא שונא אישית להבליט — הרי אלה מתנות הטבע. בשום דגם משלו אין החזה פורץ החוצה, אין המותן לחוצה, אין הירכיים מת־עגלות. לזה יש לו שם: אופנה של משר־תות. האריג צריך לכסות, לטשטש, לתת לי־גבר הזדמנות לפתח את דימונו, כשהוא מתבונן בגברת.

בישראל המתניה לו דינה. חברתו היא נערה ממושקפת, רצינית, שלמדה אופנה ו־תפירה בבית־ספר מיקצועי בירושלים. הם בני אותו שנתון, נולדו באותו בית־חולים, וההורים שלהם היו חברים הכי טובים. וכל אחד מהם ידע, עוד כשהיה בן, עם מי הוא עומד להתחתן. היתה זאת היא, דחקה, שהמריצה אותו להשתתף, לפני חצי שנה, בתחרות לתיכונן אופנה מטעם המכון ל־ייצוא. הוא זכה בפרס, נתקבל כמתכנן ב־מפעל אלד. היתה לו משכורת קבועה. לא

גה חליפה נועזת בשם שאנחיי, בצבע אדום. לבוש שלה. גיורת המכנסיים, הצרה בברך והמתרחבת כלפי ימצו אותה מבגדי המלחים. בעוד שנתיים תבוא, מן בת 20, נשואה לבעל בית־חרושת ידוע לכימיקלים.

אחרון השמימלה

רחוב התל־אביבי בשעות הבוקר, או אחרי הצהריים, פידוש לועזע את העוברים־ושבים החפים מפשע. לא שהוא כל־כך מקורי. הוא נועז וצעיר מאוד, ואת ההשראה לרעיונותיו הוא שואב דחקה מן הקיצוניים שבאמני פאריס.

משום כך, אין גם טעם לחפש בו קו יש־ראלי. כזה הוא האני־מאמין שלו: "אני אר־הב את האמפייר, מפני שזה נותן גובה לאשה. תחרים, מלמלות, כיסים קטנים, כפי־תורים קטנים — זה, במילה אחת, שטויות, או טעם קטנוני. אני מתעב חומר רך — משי, שיפון. תנו לי כפתור אחד גדול ובד־קשה, כמו למה, ברוקאד, צמר עבה." הגבר בן ה־19 הספיק גם ליצור לעצמו את דמות האשה הנכספת: היא דראמתית, נעה בכלוב של ברזל — בד נוקשה, פנים עם אופי, אכזזיים, לאו דחקה יפים.

★ ★ ★

וא לא הגיע עדיין לשלב בו נחוצה לו מוסיקה סוריאליסטית כדי לקבל השראה. "הבד והאשה נותנים לי אותה. ואז, איך שמתחשק לי, זה יכול להיות, פתאום, טראפז, וזה יכול להיות אמפייר." הרכבי־צבעים מסוכמים, כמו לבן־שחור, כחול־לבן, אדום־לבן, אינם באים אצלו ב־חשבון. הוא משתמש בגווני־ביניים. בציורופי כחול וסגול, כחול וחום, כחול ו־קוניאק. ודורש מהדוגמניות, הלוכשות את

הלקוחה המאושרת (משמאל) היא הזמרת אסתר טובי, שקנתה (300 ל"י) שימלת־ערב. הדוגמה משל נשיאת חזף השנהב.

שהגיעה באיחור, יושבת ליד מארגנות התצוגה, קריאות התלהבות. עוד באותו ערב ניקנו רוב למלחמה בשחפת, במחירים סביב 200 לירות.

אחסון לפה נקרא קפרי. מעיל ב־דוק דשא, מודגש בשני קפלים מאחור ומלפנים, המסתיים בצינור ענק.